

[Niels Eriksen.]

hele tiden har frygtet: at man under dække af nationale hensyn vil fremme en jordpolitik, som tiden er løbet fra. Det er det, vi må vende os imod, og jeg vil gerne bede den højtærede landbrugsminister om nu at sørge for, at forhandlingerne igen kommer i gang i landbokommissionen. Det må være rimeligt, når det drejer sig om jordpolitik, at den kommission, som ministeren selv har nedsat, kommer til at udtale sig.

Det ærede medlem hr. Teichert var meget forstyrret over, at jeg havde sagt, at nu er udstykningen forbi. Ja, det er den, ærede medlem — med de forbehold, som jeg tog i formiddags. Så sagde det ærede medlem, at vi skal ikke lade andre lande tage føringen. Hvad er det for en føring? Jeg tror ikke, der er andre lande, som vil tage føringen fra os på landbrugsområdet, og der er ingen fare for, at de vil gå videre med udstykningen. Når tallene hos os viser, at der er for få unge til de brug, vi har, så kan det da ikke være rimeligt at investere i nye bygninger, der ikke vil give øget produktion — de vil ikke give øget produktion — og derfor er det rimeligt, at vi i den økonomiske situation, vi nu befinder os i, ser tiden an. Vi har på fornemmelsen, at det ærede medlem hr. Teichert og andre fortsat har udstykning som hovedprogram, fordi de nu engang har fået det, slet ikke fordi tiden opfordrer til en fortsættelse.

Jacob Sørensen: Jeg vil gerne sige til den højtærede indenrigsminister, at jeg har i hvert fald ikke givet udtryk for, at de nugældende regler for byudviklingsområdernes forsyning med nødvendig jord virkede fuldt ud tilfredsstillende. Kendsgerningerne viser jo desværre noget andet. Jeg tænker her på de eksplosionsagtige prisstigninger, der har været på grunde omkring visse byer. Nej, det, jeg har sagt, er, at efter min vurdering vil det her foreliggende lovforslags virkninger være så ringe, at det ikke står i forhold til den ulempe, man påfører grundjerne; for selv om man giver kommunerne denne forkøbsret, er kommunerne alligevel nødt til i hvert tilfælde at købe jord til den gældende handelspris; ja, man har endda ikke sikkerhed for, at de ikke i visse tilfælde kommer til at betale mere end handelsprisen. I de kommuner, hvor man er å jour

med tingene og er på højde med situationen og har rimelige jordpriser, dér har man for øvrigt slet ikke brug for forkøbsretten alene af den grund, at dér kommer sælgerne ofte til kommunalbestyrelsen og spørger: hvornår er I parate til at købe min ejendom?

Vort synspunkt med hensyn til vanskelighederne med at fremskaffe den nødvendige jord til en rimelig pris er i øvrigt det, at vi mener, der i perioden efter 1958 er sket en så voldsom udvikling, en så voldsom ekspansion omkring visse byer, at det har været umuligt for kommunalbestyrelserne at følge med med hensyn til at holde zonegrænserne adskilt og at gøre den tilstrækkelige jord byggemoden. Forholdet er jo det, at hvis man har for lidt byggemoden jord i inderzone og der bliver for stor efterspørgsel efter denne og dermed tårnhøje priser, så smitter det af ud ad, såvel i mellemzonen som i yderzonen, alene fordi man har forventning om, at når disse arealer engang bliver inderzone, kan de også opnå en formidabel høj pris. Vi har i øvrigt sammen med de konservative, i december måned tror jeg det var, fremsat lovforslag til forbedring af dette forhold.

Med hensyn til undtagelsesbestemmelserne i § 4, så kom jeg ikke i mit korte indlæg i formiddags ind på dem, fordi jeg mente, at når vi i øvrigt ikke kan anerkende lovforslagets hovedprincipper, var det ikke så betimeligt at gå i enkeltheder om de enkelte paragraffer. Men når den højtærede minister ligefrem efterlyser det, skal jeg gerne sige, hvad det var, jeg havde i tankerne. Det var naturligvis bestemmelsen om den 6.000 m²'s grænse. Forholdet er jo det, at hvis man hæver dette tal væsentligt, begrænser man ulempen, for så bliver færre handler berørt af lovforslaget. Begrundelsen for at give kommunerne forkøbsret til små stumper af jord er vanskelig at se. Det kan ikke være kommunernes opgave at købe alle stumper op; der må være mulighed også for det private initiativ i denne forbindelse.

I § 4, punkt 2, står der, at forkøbsretten ikke kommer til anvendelse, når erhververen er staten eller en kommune. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst rimelighed i, at der skal stå „kommune“ i denne paragraf. Det kunne for så vidt være en fordel ved forslaget, hvis vi herigennem kunne hindre, at en kommune etablerer sig i en anden